

נקודות של אור

קאביסה אל
הראש?
התקבלתו!

דיבורים מאירים טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטייער חומט רט"י - ליל טייטי פרטת ויצא תטיפ"ד

לְוֹתֵר עַל נִזְחָזֵת כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְטוֹב?! צְרִיךְ לְהֵשׁוֹב עַל זֶה... י

רבקה אימנו מצפה עשרים שנה לילדים. היא מתפללת על כך בלי סוף יחד עם יצחק, מבקשת להעמיד דור שימשיך את מהפכת האמונה.

אבל כשסוף סוף זה קורה, אחרי שני עשורים של ציפייה, ורבקה אימנו עוברת ליד בתי כנסיות ולהבדיל בתי עבודה זרה והבנים מתרוצצים בקרבה - היא אומרת 'למה זה אנוכי'.

למה לי כל הסיפור הזה? אם זה כל כך כואב ולא ברור להביא ילדים לעולם - למה רציתי את זה בכלל?

הרמב"ן מפרש, שרבקה אימנו לא רק התחרטה על רצונה לילדים - אלא על עצם חיייה... אם כל כך כואב להביא ילדים לעולם - למה לי בכלל חיים?

והשאלה זועקת מאליה: קצת כאבים - וכל התקוות נעלמות? וכל השאיפות והרצונות להעמיד דור ישרים - הכול נמוג בגלל אי נוחות זמנית?!

האמת, אין לנו אפשרות להבין את מעשי האבות, אבל הם בהחלט סימן לבנים. אם התורה מקדישה לזה פסוקים רבים - יש כאן משהו שאנחנו צריכים ללמוד.

כי גם אנחנו, הרבה פעמים עוזבים תהליכים יפים שעשינו עם עצמנו - רק בגלל כישלון אחד או אי נוחות.

כמה אנשים התחילו בתהליכי ירידה במשקל - והכישלונות גרמו להם להפסיק?

כמה אנשים עשו עם עצמם תהליכים בעבודת השם או בחיבור לעצמם - והפסיקו בגלל שנפלו פעם אחת?

אם נתבונן בזה, נבחין שאין כאן שום היגיון:

שהרי למה נכנסנו לתהליך? היו הרבה סיבות טובות שהביאו אותנו להחלטה לצאת לאתגר. האם הסיבות האלה נעלמו כשנכשלנו? האם הם כבר לא נכונות עכשיו?!

"נפילות", אמר הרבי, "הם חלק מהתהליך, חלק בריא שמסייע לנו להיות בנויים יותר וחכמים יותר בהמשך הדרך.

הבעיה מתחילה, כשאתה נותן לכישלון לכבות בך את הרצון. כשאתה נופל מהתהליך בגלל הנפילה שהיתה לך בתוך התהליך..."

אבל למה אנחנו באמת נופלים מהתהליך?

האדם מחפש שלווה, אז למה הוא נותן לאי נוחות קטנה לערער לו את השלווה?

האדם שואף לבית רגוע ומלא אחווה, אז למה המקרה הכי קטן משכיח את כל החלומות היפים וגורם לו לכעוס ולהרוס את האווירה?

את התשובה על כך אומרים לנו חז"ל:

"נוח לו לאדם שלא נברא משנברא". למה לא כתוב 'טוב לו שלא נברא'?

כי האמת היא, שאם הקדוש ברוך הוא ברא את האדם - סימן שזה הכי טוב שיכול להיות! רק האדם, ורק ההתמודדויות האנושיות, מסוגלות להביא את העולם לתיקון השלם, ולהאיר את אור השם במקומות חדשים...

אם האדם נברא - זה ודאי הכי טוב שיכול להיות.

אלא מה, זה לא 'נוח' לנו. אנחנו היינו מעדיפים להישאר למעלה, להתענג על זיו השכינה ולא להיכנס לבלגן הזה ששמו 'עולם הזה'...

זאת אומרת, שיכול להיות שדבר מסוים טוב עבורי - אבל אני מוכן לוותר עליו, כי הוא לא נוח לי...

כשאדם מתיימש בגלל אי נוחות או נפילה, סימן שהמטרה שלו אינה 'למצוא את הטוב' - אלא 'למצוא את הנוחות'...

כשהמטרה שלנו בחיים היא להישאר באזור הנוחות, אכן כל מקרה קטן יוציא אותנו מהשלווה, כי שום דבר לא שווה אם את המטרה הגדולה בחיים פספסנו...

ר' אשר אמר דבר נורא: אנשים מוכנים לאבד את הכול, לוותר על הכול, לוותר אפילו על החיים שלהם - העיקר לא לעמוד בהתמודדות!

הרי כשאדם מוותר על תהליך של ירידה במשקל, הוא בעצם גוזר על עצמו את כל התחזיות הקודרות של הרופאים - אבל זה לא תופס אצלו מקום! הוא מוכן לוותר על הבריאות ועל ההרגשה הטובה - העיקר לא לעמוד במתח הזה של הצלחות וכישלונות...

כי זה הטבע האנושי. האדם מחפש נוחות.

אבל אם האדם ייצא לדרך מתוך מטרה למצוא את הטוב - שום אתגר, נפילה או אי נוחות לא יגרמו לו לעזוב את התהליך! כי הוא ממוקד מטרה!

ואדרבה, הנפילות הללו הם גם חלק מהתהליך. רק ההתמודדויות בונים את הנפש. הכישלונות נותנים לאדם כלים, הם משאירים אותו באיזון...

*

❖ קִיבַּלְתָּ אֶת יְשׁוּעָתְךָ, וְ...? ❖

יהודי הגיע אל הרה"ק מלעכאוויטש וביכה את מצבו הכלכלי. החובות עוטפים אותו מכל כיוון, והדאגה על נישואי הילדים גם היא רובצת על כתפיו - ופרנסה אין.

"במה אתה מתעסק?" שאל הלעכאוויטשער והיהודי ענה שהוא מתפרנס ממכירת דבש, "אבל כמה כבר אפשר להרוויח מזה..."

"אגיד לך מה תעשה" אמר הרבי, "הלקוח הבא שיתעניין אצלך על קופסת דבש, תכפיל את המחיר שוב ושוב. כשיסכים לשלם לך את המחיר המפולפל - אל תהסס להכפיל שוב את הסכום לתשלום..."

סבר היהודי וקיבל. צעד לביתו סמוך ובטוח בישועת השם.

לא חולפות מספר שעות, ודפיקות נשמעות בדלת. הכומר...

"בדרך כלל איני קונה אצל יהודים, אבל מה לעשות, נגמר לנו הדבש - ושמעתי שרק אצלך אפשר לרכוש דבש. כמה עולה קופסה קטנה?"

היהודי חשב לרגע. בדרך כלל הוא מוכר קופסה בכמה עשרות פרוטות. "אלף זהובים!"

הכומר כלל לא היסס, והסכים מיד.

"בעצם... לא, המחיר הוא אלפיים!" חזר בו היהודי והכומר הסכים גם לזה.

היהודי ראה שהברכה של הרבי עובדת, והוא חזר וכפל ושילש את הסכום, עד שהגיע למחיר כל כך גבוה - שיכול היה לכסות את כל החובות שלו ולסדר אותו כלכלית לשנים הבאות, כולל נישואי הילדים, ורק אז נרגע וביצע את העסקה.

הלעבאווטשער שמע את מה שאירע, ושלח מיד לקרוא ליהודי...

"מה עשית?!" שאל אותו בכאב, "למה עצרת בסכום הזה? אם היית ממשיך להתעקש, הוא היה מוכן לשלם גם בויתור על האמונה הנוצרית ובכפירה בעבודה זרה, ואז היית מעורר רוח של טהרה וגאולה בעולם... למה עצרת כשהישועה שלך הגיעה?!"

אמר הרבי: כשאתה נמצא במצר, אתה זקוק לישועה, אתה מרגיש חוסר אונים ואין לך על מי להישען רק על אביך שבשמים, באותו זמן יורד עבורך מהשמים אור גדול ועצום, אור שמסוגל לחבר אותך למקור כל השפע לנצח נצחים, אור שמסוגל להביא את הגאולה...

ואכן, ברגעים כאלה של חוסר אונים ושל ציפייה לישועה האדם מרגיש את החיבור קרוב לליבו, הוא מחובר להשם בכל הווייתו...

הבעיה היא, שכשהאדם מקבל את הישועה - הוא שוכח מהכול. הוא כבר מסודר, והחיבור להשם כבר לא כל כך משנה לו...

אבל הסיבה שהבורא שלח לך את הכאב ואת האור בעקבותיו - הוא כדי שתיצור חיבור נצחי איתו! חיבור שלא ייפסק לעולם! אל תישאר תקוע בישועה!

*

ה'קלִבְסָה' שֶׁל עוֹבְדֵי הַשֵּׁם... ❧

הפגישה הראשונה שלי עם ר' אשר, סיפר הרבי, היתה 'רשמית'.

הורו לי להמתין מתחת לבית של בנו, אברמ'ל, לשם היה ר' אשר עולה מידי יום. "כשהוא יורד" אמרו לי, "מחכה לו רב במרחק מאה מטר משם. בדרך לשם תוכל לדבר איתו".

וכך היה. ר' אשר ירד את המדרגות וראה אותי מחכה לו.

הוא שאל אותי: "מה אתה צריך?"

אמרתי לו: "באתי לשמוע את ה'דרך'..."

ר' אשר הסתכל עלי, אברך לבוש כנצר למשפחת אדמו"רים, ואמר לי: "עד שלא תשים קלִבְסָה על הראש, ותחליף את ה'בעקיטשע' בלבוש שק, ואת האבנט בחבל פשוט - לא תוכל לקבל את הדברים שלי..."

הקביעה הזו, שבהמשך הבנתי את המשמעות שלה, מופיעה למען האמת כבר לפני אלפי שנים, באותו מעמד שבו רבקה מצווה את יעקב להערים על עשו ולקבל את הברכות לו ולצאצאיו.

בדרך לחדרו של יצחק אבינו, יעקב לובש את 'בגדי עשו החמודות'. למה זה חסר?

יש כאן את אותה אמירה: אם אתה רוצה לזכות בברכות לנצח נצחים - אתה צריך להיכנס לבגדים של עשו!

מה הפירוש 'להיכנס לבגדים של עשו'?

הרבי המשיל את זה לחבר שרוצה להביא לך שעון קיר במתנה. כמה תעריך ותודה לו על כך? תלוי.

אם בבית שלך יש כבר שעון קיר, ודאי אם השעון הקיים נאה יותר ממה שהוא רוצה להביא לך - אתה רק תגיד לו 'תודה' נימוסית. כלל לא תשמח במתנה הזו, הלב שלך לא יתרומם לרגע.

אבל מה אם בדיוק נשבר לך השעון, ואתה זקוק נואשות לאחד כזה, ואתה לא יכול להרשות את זה לעצמך כעת? זו כבר תהיה הרגשה אחרת, הלב שלך יהיה מלא בתודה והערכה.

זאת אומרת שדווקא החוסר - הוא זה שמביא את הרגשת הלב.

משל נוסף אמר הרבי בשם המאור עיניים:

תארו לעצמכם אדם שהחובות שלו מסתכמים במיליונים, אין לו שקל לקנות לעצמו ארוחת בוקר למחר, ואם זה לא מספיק - הוא גם חשוך ילדים ולא רואה את עתידו בעיניים. את סאת הצרות שלו משלימה העובדה שהוא חולה במחלה נדירה וחשוכת מרפא.

אין אדם שבור ממנו.

והנה, בבת אחת הוא מקבל שלוש שיחות נכנסות:

השיחה הראשונה מבשרת לו שהוא זכה בסכום אסטרונומי בלוטו. השניה היא מבית החולים שם מספרים לו על טיפול מסוים שעתידי להביא לו עוד עשרות שנות חיים - והשיחה השלישית היא מבני ביתו, בשורה טובה בפיה.

יש גבול לאושר שאותו אדם חש ברגעים הללו בליבו? הלב שלו כמעט מתפקע מרוב אושר!

את אותה הרגשה, אומר המאור עיניים, צריך האדם לחוש מידי יום כאשר הוא אומר 'ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך'.

להרגיש כאילו כמעט נטלו את נפשך, כאילו ממוך כמעט ואבד, כאילו והיית גלמוד חסר עתיד - ואז אתה מקבל בחזרה את כל המתנות הטובות שלך מאת השם.

את הרגשת הלב הזו השם רוצה. זה מה שנקרא 'רחמנא ליבא בעי'.

הצורה הטבעית שלנו להסתכל על החיים, היא הרגשה ש'יש לנו'. אנחנו די מסודרים, כל מה שיש לנו שייך לנו. מעטה שלימות כזו.

אבל כשזוהי צורת ההסתכלות שלנו, איך תתעורר הרגשת הלב? מה יגרום ללב שלנו לרצות לדבוק בהשם? אנחנו הרי מסודרים!

ככל שנתחבר יותר ל'אין' שלנו, ובין שבעצם אין לנו שום דבר, ואם לא רחמי השם עלינו היינו מתהלכים ברחובות כמו משוגעים עם קלֶפְסָה על הראש, וכמו עניים עם לבוש שק וחבלים, וכמו רשעים עם בגדי עשו החמודות - זו הדרך היחידה שבה נוכל לחבר את הלב שלנו לעבודת השם. אחרת כל הדיבורים והמעשים הטובים זה סתם נחמד, סוג של התנדבות כזו, פעילות חברתית ותו לא. אין כאן חשק, אין כאן צורך דחוף, זה לא כמו אוויר לנשימה. ר' אשר היה קורא לזה 'גֶּעְפְּלֶאפְּלֶט'. דיבורים בעלמא.

וזה מה שדוד המלך אומר בתהלים 'תורת השם תמימה משיבת נפש'. הבעל שם טוב הקדוש אמר שהתורה היא תמימה, אף אחד לא נגע בה עדיין, אף אחד עוד לא הצליח להשיג את התורה באמת. למה?

כי אם הסיבה שאתה לומד היא בשביל 'ידע', או כדי להשיג מעמד ואפילו כדי להשיג השגות רוחניות - התורה נשארת אצלך כמו סוג של 'ידע'. אתה לא מתחבר לפנימיות.

אבל אם אתה לומד בגלל שחסר לך, בגלל שזה 'משיבת נפש', שזו הדרך היחידה שלך להתחבר לעצמך, אם אתה מרגיש שבלי התורה אתה 'אויס מענטש', אתה לא בן אדם - רק אז תתחבר באמת למהות התורה, לנפש שלה, לפנימיות שלה.

זו היתה ההדרכה הראשונה שלי מר' אשר:

ה'דרך' מלמדת אותנו להתייחס לקשר עם השם כמו חמצן, כמו משהו שבלי זה לא תוכל לחיות ולהתקיים אפילו שעה אחת, לא כלכלית, לא רוחנית, לא בריאותית. כלום אין לנו מעצמנו.

זו הדרך היחידה לחבר את הלב שלנו לסיפור, ושזה לא יישאר רק כמו דיבורים בעלמא.

(נמסר ב'קידוש' שבת פרשת תולדות תשפ"ד)

- נדבכת ידידנו הרה"ח ר' יעקב הלל קליין הי"ו לכרכה והצלחה מרובה ככל העניינים -

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' - ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל ככית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com